

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2019. november 21.
(csütörtök)

Szepesy László

„KERESSÉTEK AZ URAT!”

Énekek: 25,1-3, 214

Alapige: Sofóniás 2,1-3

„Térjetez eszetekre, s eszméljetez fel, ti, arcátlan nemzet, Mielőtt szülne a végzés (mint a polyva száll tova az a nap!); míg rátok nem jön az Úr haragjának tüze, míg rátok nem jön az Úr haragjának napja! Keressétek az Urat mindnyájan, e föld alázatosai, akik az ő ítélete szerint cselekesztek; keressétek az igazságot, keressétek az alázatosságot: talán megoltalmaztattok az Úr haragjának napján!”

Imádkozzunk!

Köszönjük, mennyei Édesatyánk, hogy ebben a zsoltárban is megerősítesz minket abban, hogy nem vallunk szégyent, ha Benned bízunk, semmilyen körülmények között, mert Te mindvégig hűséges, irgalmas és kegyelmes Istenünk vagy. Köszönjük Neked, hogy ez a hűséged mindörökké megáll, akkor is, amikor betegágyon vagyunk, amikor éppen szenvedünk, akkor is, amikor munkában foglalatoskodunk és fáradozunk, akkor is, amikor sikereink vagy éppen kudarcaink vannak, akkor, amikor bűneink terhe lenyom minket, vagy éppen a Te áldásaid miatt örvendezhetünk, és adhatunk Neked hálát. A Benned való bizalom, Uram, sosem szégyene a Te népednek és a Tieidnek.

Köszönjük Neked, hogy így várhatunk Téged, így élhetünk Veled, és reménykedhetünk Benned. De ez a reménység azt is jelenti, hogy keressük az útjainkat, amelyek a Te útjaid, szeretnénk ugyanis a Te utadon járni. Mi gyakran eltévelyedünk, de köszönjük, hogy utat akarsz mutatni nekünk. Reménységünk is csak úgy maradhat meg, hogy közben vezetsz bennünket. De még ha nem is tudnánk, hogy melyik az az út éppen, bizonytalanságban akarsz tartani, és pró-

„KERESSÉTEK AZ URAT!”

bára teszel, hogy bízunk-e így is Benned, akkor is köszönjük, hogy a kezedben vagyunk, és biztonságban. Köszönjük Neked a mai nap minden áldását, minden munkáját, amit elvégezhattünk, köszönjük a megtartatást, köszönjük a szenvedésekben az elég kegyelmet és erőt, és hogy ma is Atyaként voltál velünk.

Köszönjük, hogy együtt lehetünk itt este, és ígédre figyelve kérhetjük, hogy vezess, szólíts meg bennünket úgy, ahogyan csak Te tudsz, személyesen, szívig hatóan. És kérünk, hogy ma is végezze el Szentlelked az Ő munkáját ígéden keresztül mibennünk, hogy amit elhiszünk, azzal többek legyünk, azzal Tebenned jobban bízunk, és az engedelmesség útján jobban előre haladjunk. Ezért kérünk, hogy így áldd meg mai alkalmunkat, együttlétünket, hogy legyen nekünk áldásunkra, Neked pedig dicsőségedre.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Sofóniás próféta könyvének első fejezete szinte teljes egészében az Úr napjának ítéletéről szól, amely be is következett részben Jeruzsálem babiloniak által való elfoglalásakor, akkor, amikor az ellenség szinte a földdel tette egyenlővé az egész várost. Miután a próféta rávilágított az 1. fejezetben az ítélet okaira, konkrétan a jeruzsálemiek, illetve a júdaiak bálványimádására, Isten és emberek elleni bűneire, és miután részletesen leírta mindazt a szenvedést, amely azon a napon fogja utolérni a népet, a második fejezetben – amit felolvastam – hangnemet vált a próféta: megtérésre hívja honfitársait, miután ítéletet hirdetett. Arra hívja fel a figyelmet, hogy még van remény annak ellenére, hogy közeledik az Úr napja. Ez a remény pedig Istenben van, és csak akkor érhető el, ha az ember elkezd keresni Istent! A 3. versben háromszor is hangsúlyozza ezt Isten a próféta által, amikor felszólít bennünket: keressétek. Kit és mit? A 3. vers szerint keressétek Istent, „keressétek az igazságot”, és „keressétek az alázatosságot”. Hogy mit jelent ez az istenkeresés, arról szól ez a 3 vers, és én is ezt szeretném a mai esti alkalmunkon az Ige alapján kicsit bővebben kibontani és kifejteni.

De mielőtt részletesebben kifejténénk, hogy mit jelent ez, gondoljuk végig, hogy hogyan vonatkozik ránk ez a felszólítás és ez a próféta szó. Isten leleplezte tehát az 1. fejezetben a nép bűneit, megfeddte őket hűtlenségükért, keményszívűségükért, bálványaikért, hogy jobban bíznak testi dolgokban, emberekben, mint magában Istenben. A bűn leleplezése azonban nem először történt meg. Isten más próféták, például Jeremiás által is számtalan alkalommal figyelmeztette a népet, akik semmibe vették ezt a figyelmeztetést, és nem voltak hajlandók megtérni. Ezért az Úr úgy döntött, hogy ítéletet tart Jeruzsálem felett, és ezt Sofóniás próféta által előre meghirdeti. Isten eljövendő haragját mutatta meg népének, amely rettenetes volt minden ember számára. Nem szeretnénk szerintem, ha itt Budapesten is hasonlóknak történnének.

Velünk is előfordulhat az, hogy Isten az Igében nem az Ő áldásairól beszél velünk, hanem konkrét bűneinkről, leleplez bennünket, rávilágít arra, hogy hűt-

lenek vagyunk Őhöz, valamiben, hogy kívánságaink megkötöznek és irányítanak, uralnak minket. És ezt megteheti Isten egy várossal vagy egy néppel is, magyar népünkkel is. Valljuk be, hogy ha időt szánnánk az önvizsgálatra, belátnánk, bőven lenne mit megfeddenie a mi népünkben is. Időnként az is előfordul, hogy ítéletes ígéretet kapunk és olvasunk, olyanokat, amikor a bűn megbüntetését ígéri nekünk Isten. És nem mindig tudjuk ezt magunkra vonatkoztatni vagy éppen értelmezni, pedig Isten azért hozza eléink, hogy ezt megtegyük. Amikor ezen megyünk keresztül, hogy Isten leleplez bennünket, megszégyenít és ítéletét ígéri, akkor az a kérdés, hogy min megyünk mi keresztül, milyennek látjuk Istent? Sokan – hallva az ítéletet és a bűn leleplezését – Istent besorolják haragvó Bírónak, akinek igaza van, és igazságával le fog sújtani, aki kérlelhetetlen, aki változhatatlan az Ő ítéletében. Mert ha az ember elhiszi mindazt, amit Isten az Ő bűn miatti haragjáról és ítéletéről mond az 1. fejezetben, akkor ez a hit Isten iránti félelmet kellene, hogy ébresszen bennünk, a hívőkben is. Nem véletlenül mutatja meg Isten az Ő haragját. Mit tegyünk hívő emberként, amikor Isten mintegy kvázi az égből mennydörög bűneink ellen, amikor haragját hatalmasnak mutatja felénk, és szívünk bűneit pedig konkrétan eléink hozza? Erre a kérdésre válasz a próféta felszólítása, hogy ebben a helyzetben, amikor lelepleződöttél, amikor az ítélet van előtted, még inkább egy dolgot kell tenned: keresd az Urat, „keressétek az Urat”! De mégis hogyan? Nem az Ő haragja rettent meg bennünket? Nem az Ő ítéletétől félünk? A próféta válasza mégis ez: keresd az Urat! Akármit érzel szívedben, akármilyen félelmet, akármilyen jogosságot az ítéletben bűneid miatt, neked nem marad más feladatod, Isten nem szólít fel téged másra, minthogy keresd Őt!

Mit higgyünk mégis Istenről, ami miatt keressük Őt, amikor haragvónak és hatalmas Bírónak látjuk? Azt, hogy az Ő kegyelme nagyobb az Ő haragjánál! Milyen alapon higgyük ezt? Gondoljuk végig! Vajon Isten miért figyelmeztet minket előre ítéletére, ha nem azért, hogy elkerüljük azt? Vajon miért nem sújt le azonnal haragjában, amit megtehetne most és rögtön? Miért vár még az ítélettel, ha nem azért, mert időt akar hagyni nekünk bűneink végiggondolására, felismerésére, fájjalására, megbánására és az azokból való megtérésre? Miért keressük tehát bűneink felismerésekor is, és az ítélet elhívésekor is az Urat? Mert Ő az ítélet meghirdetésekor és a bűn leleplezésekor is megmutatja az Ő kegyelmét, előre szól és figyelmeztet. Mert minél nagyobbnak mutatja Isten az irántunk való haragját, annál nagyobbnak mutatja az Ő kegyelmét és szabadítását, amit még felkínál utána. Mert Isten a bűn leleplezése után mindig ad lehetőséget a megtérésre. Isten kegyelme nagyobb az Ő haragjánál. Ezt leginkább a golgotai kereszt mutatja meg. Ott rettenetes haragot látunk, amit Isten kitölt Jézus Krisztusra, de mégis, az ítélet pillanatában a kegyelem még nagyobb, mert értünk történik.

Isten tehát azért figyelmeztet és rettent meg bűneink jogos büntetésével, hogy megtérjünk, és elhagyva a bűnt, Őt keressük és Hozzá meneküljünk kegyelemért. Mert valahányszor a vesztünkbe rohanunk – márpedig az ember ezt teszi, állandóan a bűn csábításának engedve a kárhozat felé rohan –, Isten fe-

nyezetésekkel és büntetésekkel akar visszafordítani, amikor a megtérésre hívó szó nem használ. Mert Ő szelíden hív magához, az evangélium örömhírével szólít meg bennünket, de amikor a kemény szívekről lepattan mindez, akkor leleplezi a bűnt, és ítéletet hirdet, de nem más a célja ennek is, mint az evangélium hirdetésének: térjete meg az Úrhoz, és keressétek Őt! Valahányszor tehát megfedd minket Isten igéjével, akkor abban az Ő végtelen jóindulatát és kegyelmét lássuk meg. Mert ha vesztünket akarná Isten, akkor nem figyelmeztetne minket, akkor hagyná, hogy a bűn utolérjen bennünket, és minden következményét mi magunk szenvedjük el. Isten nem köteles minket előre figyelmeztetni az Ő ítéleteire, de mégis megteszi, mert azt akarja, hogy komolyan vegyük ezt a figyelmeztetést, hogy valóban bűneinket beismerjük, és Őt kezdjük keresni, Őhöz forduljunk! Mire szólít fel tehát minket Isten akkor is, amikor a bűnnel és az ítélettel szembesít? Arra, hogy keressük Őt, mert csak Nála van egyedül megoldás és kegyelem! Isten keresése a bűnben eltévelyedett és ítéletre váró ember egyetlen lehetősége a megmenekülésre. Ez Sofóniás idejében is így volt, amikor néhány évtizeden belül jött az ítélet, amit előre nem hittek el az emberek, de előre meghirdette Isten, és a mi időnkben is igaz ez. Nem tudjuk, mit hoz a jövő, nem tudjuk, hogy mi lesz az országunkkal, de azt tudjuk, hogy a bűn útján maradván a vesztünkbe rohanunk. Isten viszont figyelmeztet: keressük Őt.

De mit jelent keresni az Urat? Mit mond erről az Ige? Az első versben található felszólítás eredeti, ősi szavainak lefordítása elég nehéz. Megnéztem a Károli-fordítást, a revideált Károlit, az új fordítást, a revideált új fordítást, ahány fordítás, annyiféleképpen próbálja visszaadni a próféta szavait. Nyersfordításban valami ilyesmit jelentenek az ősi szavak: gyűjtsd össze magad, gyűjtsd, te nem kívánatos / szégyentelen nemzet. Tehát itt az összegyűjtés képét használja a próféta. De mit jelent ez az összegyűjtés? Miért kell Júda népének összegyűjtenie magát? És mi köze ennek Isten kereséséhez? Jobban megértjük ezt a felszólítást, ha mellé helyezzük Isten ítéletét, ami nem más volt, mint Júda népének szétszórása. A babiloni sereg – tudjuk jól – fogságba vitte a népet, és az embereket különféle városokba és tartományokba szórta szét, nagyon messze az otthonuktól, és csak nagyon kevesen maradhattak Jeruzsálemben. Az ítéletet a szétszórás jelentette, az ezzel ellentétes megmenekülés tehát az összegyűjtést jelenti. De itt ne csak fizikálisan értsük ezt, hogy Júda lakosai összegyűlnek, hanem egy életformát, életmódot. Arra szólít fel Isten, hogy gyűjtsétek össze magatokat, hogy megmeneküljete!

De miféle egybegyűjtésről van itt szó? Egyrészt arról, ami megszüntetné azt az általános állapotot, ami a bűn következménye, hogy az egyes emberek elkülönülve élik mindennapjaikat, azaz mindenki csak a maga gondjával, ügyesbajos dolgával foglalkozik, és saját boldogulása, jóléte érdekli, a felebarátjéé pedig nem nagyon. Az a nemzet, amely az önzést, az individualizmust megideologizálja, amely arra bátorít, hogy például csak a munkádnak élj, és a családnak ne, hogy azt nézd, neked mi válik javadra, és ne azt, hogy milyen áldozatot tudsz hozni akár szeretteidért vagy testvéreidért, sőt, egyenesen felszólít

arra, hogy ne legyen családod, mert az sok gonddal jár, az a nép nem ismeri az összetartozás és az áldozathozatal fogalmát. Az a nép, amelynek tagjai egymáson átgázolva akarnak előrébb jutni, és a másikat kihasználni, és nem pedig felemelni akarja, az a nemzet, amely nem ismeri a közös boldogulás, közös munka, és ennek kapcsán a közös előbbre jutás fogalmát, az a nép szétszórva él, még hogyha helyileg egy városban vagy országban lakik is. A bűn távolabb visz minket egymástól, élünk akár házasságban, nagyobb családban, egyedül, gyülekezetben, városban, akárhol, a bűn eltávolít minket egymástól, és nem közelebb visz, még ha látszólag egy-egy rossz cél érdekében néha többen össze is fognak.

Isten népe azonban nem lehet ilyen – figyelmeztet a próféta. Gyűjtsétek össze magatokat! Ugyanis Isten az Ő gyermekeit összeköti a közös hit, az Isten és felebarát iránti szeretet kötelékével. Az önzés, az önérdek az, ami eltávolít a másiktól. A szeretet az, ami arra készlet, hogy odamenjek a másikhöz, és kapcsolatot keressek. Szeretet nélkül szétszórva élünk. Az Isten keresésekor az embernek a felebaráti szeretetre is törekednie kell, és vágya arra, hogy a hívők közösségében, gyülekezetében éljen. Vajon Isten nem ezt akarja munkálni az Ő Szentleke által az Ővéiben? Vajon Isten Krisztusban nem egy test tagjaivá tett minket, hívőket? Ez pedig határozottan azt jelenti, hogy együtt élünk, nem külön. Attól még, hogy a kezemen levőkisujjam messze van a lábamon levőtől, attól még egy test, és összetartozik, egy vér kering bennük és egy szív működteti. Mit mondott Jézus Krisztus Isten akarataról, amikor bevonult Jeruzsálembe? *„Jeruzsálem! Jeruzsálem! ki megöled a prófétákat, és megköved azokat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akartátok!”* (Lukács 13,34) Nem volt meg bennetek erre az akarás és a vágy. Isten akarata és munkája viszont az, hogy Ő össze akarja gyűjteni a népét, mégpedig az Ő imádatára, akaratanak keresésére, hogy egy testként éljük mindennapjainkat a Fővel, aki Krisztus. Isten keresése tehát először a próféta szerint ezt az összegyűjtést jelenti, azt a vágyat, hogy Isten gyermekeivel együtt legyek, együtt éljek, őhozzájuk tartozzam, és őket keressem.

Másrészt ez az összegyűjtés Istenhez való menetelt is jelent, hogy Istenhez térünk, mert gondoljuk végig, hogy mi váltja ki a szétszórátást. Pont az Isten-től való távolság. Mert amikor az ember magában bíz, vagy gazdagságában, saját érdemeiben, hitében, és elnézi magának könnyen a bűnös vágyait és tetteit, akkor okot ad Istennek a szétszórátásra. Mint mondtam, az 1. fejezetben felsorolt bűnök hozták meg a szétszórátás ítéletét. És erre figyelmeztet Isten, hogy az összegyűjtés és az együtt maradás a Vele való kapcsolattól függ. Azaz attól, hogy keresed-e az Urat, és Nála keresel-e kegyelmet, nem másban látod kiérdemelve. Mert valahányszor az ember szabadjára engedi féktelen vágyait, letérve Isten útjáról, örömet lel saját romlottságában, vagy hamis reményekkel áltatja magát, és Krisztus nélkül is biztonságban érzi életét, akkor mindig kite-szi magát a szétszórátás veszélyének, ahogyan Jeruzsálem lakói tették. Ezért mondja a próféta, hogy gyűjjetek össze, vizsgáljátok meg magatokat, keressétek Istent, és így elkerülhetitek a szétszórátást. Mert Isten népe Krisztusban lesz

„KERESSÉTEK AZ URAT!”

összegyűjtve, a Pásztor az, aki összegyűjt bennünket. Ez az összegyűjtés tehát csakis Isten keresésében valósulhat meg.

Nagyon furcsa kifejezést használ a próféta az 1. vers végén: gyűjtsétek össze magatokat, ti szégyentelen nemzet. Vagy úgy is lehetne ezt a szót fordítani, hogy nem kívánatos, aki után nem vágyakozik az ember. Miért mondja ezt a próféta a népről? És miért mondja rólunk ezt Isten? Azért, hogy Isten kegyelmének nagyságát még inkább felmagasztalja. Hogyan? Arra akar ezekkel a szavakkal rávilágítani a próféta, hogy bár ezek az emberek nem méltók Isten szeretetére, Ő azonban mégis ad nekik lehetőséget a megtérésre, mert hatalmas az Ő kegyelme és szeretete felénk. Mert Isten ebben a szeretetében olyanok üdvösségére gondol, akik szántszándékkal pusztítják életüket, önmagukat, a bűn rombolásának teszik ki saját életüket, és többször visszautasították a felkínált kegyelmet. Így a zsidók bár teljesen elidegenítették magukat Istentől, akinek ezért semmi oka nem lett volna arra, hogy megmentse őket, Ő mégis folytatja a bűnösök magához hívását. Azért mondja, hogy ti szégyentelen nemzet, ti nem kívánatos nép, hogy az ember feleszméljen arra, hogy igen, ilyen vagyok, de akkor hogyan lehet, hogy Isten még keres? Azért, mert hatalmas az Ő kegyelme és szeretete. Ugyanígy, amikor Isten leleplezi a mi bűneinket, mi pedig azokat őszintén bevalljuk, és elismerjük, hogy nem vagyunk méltók az Ő szeretetére, akkor azzal az Ő kegyelmének nagyságára mutatunk rá, hogy Ő ilyen hűtlen, vétkes, irgalmára érdemtelen embert is szeret, mint amilyen én vagyok. A bűnvallás Isten kereséséhez tartozik. Ő nem véletlenül nevezi így a népet: ti szégyentelen nemzet. Emlékezteti őket a bűneikre, de nem csak a bűnre, tovább mutat: milyen nagy az Ő kegyelme, hogy egy ilyen nemzetet Ő keres.

Isten keresésének azonban van egy határideje, azt mondja a 2. versben az Ige: *„Mielőtt szülne a végzés, ... míg rátok nem jön az Úr haragjának napja!”* Ez a határidő az Úr haragjának napja, addig lehet Őt keresni. Addig tart az Ő hosszútűrése, de utána már késő lesz. Mikor kell keresnünk tehát Őt? Mivel kísért a Sátán, mivel kísért az óemberi test? Ráérünk még, majd holnap! Az ember válasza Isten keresésére mindig a holnap. Isten viszont azt mondja: most, ma, amíg teheted, amíg szabad. Mikor kell keresnünk? Amíg még nem jön el a végítélet ideje. Erről beszél a próféta a 2. versben. És miért beszél erről? Azért, hogy legyünk bizonyosak ebben a napban, hogy előbb-utóbb eljön, véget ér, mert azért nem akarjuk ma keresni az Urat, mert nem hisszük el, hogy bármikor jöhet az a nap. Azt hisszük, hogy az ítéletnap meghirdetése pusztán emberi beszéd, ami elszáll, pedig itt azt mondja: *„mielőtt szülne a végzés”*, ez a végzés szó jogi kifejezés. Azt mondja a próféta, hogy ez bizonyosság, Isten elrendelte azt a napot, ez nem egy üres emberi fecsegés, ami minden következmény nélkül elmúlik. Mert gyakran sajnós így mérjük és hallgatjuk Isten ígését, azt tapasztaljuk, hogy az ember csak fecseg, fenyegetőzik, és szavának nem lesz semmi következménye, a széllel együtt elszáll. Igen, ilyen az emberi szó. De nem azonosíthatjuk ezt Isten szavával, és nem mondhatjuk el ezt arról is. Sokan a próféta szavait hallva ugyanezt gondolták: á, ez a Sofóniás csak fenyegetőzik, nem kell nagy jelentőséget tulajdonítani az ő szavainak, ráérünk még. A prófé-

ta azonban figyelmeztet, hogy mindaz, amit meghirdetett az ítélet napja felől, olyan, mint Isten végzése: elvégzett, biztos dolog, ami be fog következni. Ezért nem szabad várni az Úr haragjának napjáig.

És hogy még világosabbá tegye azt, hogy látszólag abban a pillanatban lehet, hogy semmi sem utal az ítélet eljövetelére, mert sokan azt mondják: nézz körbe, mi utal erre? Semmi. Milyen életet élünk. Nem lesz már itt ítélet. És hogy leleplezze ezt a téves gondolkodást, egy gyönyörű hasonlatot használ, azt mondja a próféta: „*mielőtt szülne a végzés*”. Nagyon találó ez a szüléshez való hasonlítás. Annyit jelent, hogy ahogyan egy embrió, egy gyermek rejtve van az anyaméhben, és nem látható, de a megfelelő időben napvilágra jön, és szem előtt lesz, úgy lesz Isten ítéletével és haragjával is. Lehet, hogy most rejtett és nem látható, és sokan azt mondják, ugyan, semmi nem utal erre, de a maga idejében el fog jönni, bizonyos lesz, napvilágra jön, mindenki meglátja, hogy ami történik, az az Úr haragjának következménye. Jeruzsálem pusztulásakor is, és majd egykor Krisztus visszajövelekor az ítélet napján is. És a próféta hangsúlyozza: mindez gyorsan, egy nap alatt fog lezajlani az ítélet, nem kell nagyon hosszan előkészíteni, azt mondja, hogy „*mint a polyva száll tova az a nap!*”, azaz amilyen hirtelen felkapja a polyvát a szél, és messze fújja, olyan hirtelen fog ez az ítélet napja bekövetkezni.

A 3. versben a próféta már csak egy kisebb közösséget szólít meg, mert látta, hogy hatástalan a figyelmeztetés a többségre, akik hallották őt, nem hiszik el és fogadják el az intést, a megtérésre hívás nem használ számukra. „*Keressétek az Urat mindnyájan, e föld alázatosai.*” Alázatosoknak nevezi azokat, akikhez szól. Miért? Mert a többség – az alázattal szemben – felfuvalkodott, nem vetette alá magát Isten igéjének, amikor hallották azt, hanem megkeményítették szívüket, elutasították Istent, és pusztulásra ítélték magukat. Isten azonban csodálatos módon néhányaknak megadja azt, hogy alá tudják magukat, életüket, szívüket, gondolataikat vetni Isten akarátának, röviden szólva alázatosakká teszi őket, mert az alázat az, hogy valaki alá vetem magamat, Isten alá. Mert a hívők, amikor látják, hogy a többség, a világban élő emberek elutasítják Isten megtérésre felszólító szavát, és nem követik Őt, a hívők mégsem a többségre figyelve, hanem Isten alá vetve magukat, a bűnbocsánat reménységétől indítatva, halogatás nélkül Istenhez szaladnak, hogy ne pusztuljanak el a többséggel együtt.

Ezt az alázatot adja elénk célként Isten, amikor fel is szólít minket arra, hogy „*keressétek az alázatot*”. Mert látnunk kell, hogy Isten igéje vagy megkeményíti az embert, vagy Istenhez vezeti őt. Azok, akik alázatosak, alá vetik magukat Isten szavának, taníthatóaknak bizonyulnak, megtérnek bűnös útjaikról. Másrészt az alázat másban is megmutatkozik. Mégpedig a hosszútávúban. Mert a megpróbáltatások és teherviselések idején a legtöbben elkezdenek vitatkozni és morogni Istennel szemben. E helyett mit mond a próféta? „*Keressétek az alázatot!*” Azt mondja, hogy munkálkodjunk azon, hogy alázatosak legyünk, azaz békével tűrjük mindazt a szenvedést, amivel Isten formálni akar minket, és szenvedjük el a nehéz dolgokat is, hogy magunkat az Ő vezetésére tudjuk bíz-

„KERESSÉTEK AZ URAT!”

ni, azaz megint csak Isten alá tudjuk vetni magunkat a szenvedések közepette is. A szenvedés nem lehet ok arra, hogy kibújjak Isten vezetése alól. Péter apostol is erre figyelmeztet minket: „*Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt*” (1Péter 5,6). Az alázatosságra tehát azért szólít fel minket, hogy a szenvedések idején is nyugodt szívvel tudjunk várni az Úr szabadítására, amit megígért.

Az alázatosoknak így válhat hasznára Isten büntetése, nem pedig kárukra, és így nem távolodnak el Őtőle, hanem közelebb kerülnek Őhöz. A makacs ember a büntetés alatt még inkább megkeményedik. Isten keresése tehát az Ő igéje előtti alázatra való törekvést is jelenti, azt, hogy igazat adunk Neki abban, amit bűneinkről és az általuk kiérdemelt ítéletről mond, és mivel magunkat méltóknak ítéljük minden büntetésre, ezért békével tudjuk tűrni azt, amit az Úr ránk helyezett. Nagyon fontos, hogy ezt igaznak tartjuk-e. Akármilyen nehézség vagy fájdalom vagy veszteség támad az életünkben, igazat adunk-e Istennek, hogy méltóak vagyunk erre, és nem lázongunk Ellene, hanem Őt keressük, az Ő kegyelmét? Olvassuk el a zsoltárokat, Dávid hányszor szaladt az Úrhoz, amikor nagy terheket helyezett rá, ez nem Istentől távolabb, hanem Hozzá még közelebb vitte őt. Ezért szólított fel Dávid is mindenkit, hogy „*keressétek az Urat*”. Tehát az Ige előtti alázatból következik az, hogy a tűrés alatt törekszünk Isten szerint élni és cselekedni.

Miért mondom ezt? Mert ezért szólítja fel Isten – másodszor – az Övéit arra, hogy „*keressék az igazságot*”. Itt nem a nagy filozófiai igazságról van szó, hanem Isten igéjének útjairól. Amit Isten parancsol, az az igazság. Mindennapi feladatunk Istent szolgálni, de amikor csapásokkal találkozunk, és Isten Bíróként jelenik meg életünkben, akkor annak még inkább ösztönöznie kell minket arra, hogy vigyázzunk az Ő parancsolataira és útjaira, hogy jobban odafigyeljünk a Neki való szolgálatra. Amikor Isten nemtetszésének ad hangot életünkben, és ítélete fenyeget minket, akkor fel akar minket ébreszteni, hogy keressük az igazságot, az Ő útjait, keressük Őt magát. Erre az engedelmességre szólít fel a próféta az igazság keresésére való buzdítással. Jeruzsálemben mi volt a baj? Isten útjait elhanyagolták, ezért ítéletet hirdetett, bűnt leplezett le. „*Keressétek az igazságot.*” Ti, hívők, akik szolgáltatok valamennyire nekem, az ítélet idején még inkább ragaszkodjatok hozzám.

Ez a felszólítás más szempontból is fontos nekünk. Amikor Isten egy népet büntet, akkor látszólag azt megkülönböztetés nélkül teszi. Egy nemzeti tragédia egyformán érinti a hívőket és a hitetleneket, nem tesz különbséget. A hívők ugyanúgy szenvednek a bajoktól, mint a hitetlenek. És ez minket, hívőket meg tud kísértetni, még a legerősebb hitűek is gyakran azt gondolják, hogy hát ha semmi különleges haszna nincs hitemnek, mert nem véd meg semmitől, hanem ugyanannak vagyok kitéve, mint más, és az Istennek való szolgálatom nem különböztet meg engem a szenvedésben másoktól, akkor miért érdemes szolgálnom Istent? Próbálnánk eltávolodni és kibújni a szolgálat alól, a szenvedésre hivatkozva. Hogy ettől a kísértéstől megóvjon bennünket Isten, ezért szólít fel a próféta által arra, hogy „*keressétek az igazságot*”, legyetek kitartóak a szol-

gálatban, a türelemre, arra, hogy szolgáljátok továbbra is az Urat, keresve az igazság ösvényét, a törvény szerinti életre törekedve. Mert bár elsőre úgy tűnik, hogy valóban nincs különbség hívó és hitetlen között a szenvedés idején, de gondoljunk a dolgok végkimenetelére, életünk végére és az ítélet napjára, és akkor azt fogjuk látni, hogy nagyon is nagy lesz a különbség hívó és hitetlen között. A hívók ugyanis a megpróbáltatás után üdvösséget kapnak, koronát, „*ama nemes harcot megharcoltam*” – mondja Pál, nem sétagalopp: harc – de „*végezetül eltétetett nekem az igazság koronája*” Krisztusnál. Az Isten hívó szavára nem hallgatóknak a végkimenetele az lesz, hogy Isten haragját fogják elszenvedni az ítéletben. Lehet, hogy látszólag, a kezdetnél egy úton haladunk, ugyanazok a csapások érnek minket, de a végkimenetele az életünknek nagyon is más lesz, és ezért kitartásra és Istennek való szolgálatra buzdít a próféta által Isten.

De hogyan keressük igazán Istent? Gyakran azt gondolják az emberek, hogy elég csak testi módon. Mit értek ez alatt? Azt, hogy cselekedetek által majd Őt kiengeszteljük, érdemeinkkel kiváltjuk tetszését, vagy hogy azt jelenti Istent keresni, hogy fizikálisan itt, ott, amott vagyok, vagy valamit teszek. Úgy, hogy például gyülekezetbe járok, Bibliát olvasok, imádkozom, amikkel úgy gondoljuk, hogy hívókként kiérdemeljük Isten szeretetét, és sajnos máris az érdem gondolata kerül előtérbe. Ezek külsődleges dolgok is lehetnek, fontosak, járunk gyülekezetbe, imádkozunk, olvassuk a Bibliát, de ha ezt csak rutinból tesszük, akkor testi cselekedetek maradnak, mert nem jár velük élet- és szívváltozás. Tehetjük ezeket úgy, hogy közben nem változunk semmit, nem formálódunk, hanem csak gyűjtjük az érdemeket. Látod, milyen jó gyermekek vagyok? Betartom a parancsolataidat, törekszem erre, arra, amarra, és sajnos farizeusok leszünk. Ez megfigyelhető abban is, ahogy a bűnbánatról gondolkodunk. Mert azok, akik ki akarják engesztelni az Urat, hogyan bánják meg bűneiket? Rögtön a bűnbánattal kezdenek, bánkódnak, hogy jaj de rossz, hogy megtettem, aztán a megvallásról beszélnek, és végül jön a vezeklés. Testvérek, nemcsak katolikus körökben, hanem reformátusok között is van vezeklés. Nagyon sokan gondolják, hogy vezekléssel a bűneimet jóvá tehetem. Ígéretet teszünk Istennek, hogy majd ezzel vagy azzal a jó cselekedettel majd én jóvá teszem azt, amit tettem, másként fogok élni, szabadkozunk Isten előtt. Vagy kitalálunk valami büntetést magunknak, megvonunk valamit magunktól, amit szeretünk, néhány nap erejéig, és azt gondoljuk, na, most már ezzel jóvátettük azt a rosszat, amit elkövettünk. Ez mind arról az elképzelésről beszél, hogy Istent különféle cselekedetekkel ki tudjuk engesztelni, tudjuk Őt így keresni. De az igazi bűnbánat nem ezekben a dolgokban áll pusztán. Mert az igazi bűnbánatban ott kellene lennie a szívünknek, nem csak a tetteinknek. Például a bűn őszinte megutálásának, nem csak a szomorkodásnak, hogy jaj, megtettem, mert nagyon gyakran emögött az van, hogy már megint ilyen ember vagyok, és lebuktam, miért? Pedig az igazi bűnbánatban ott van, hogy elkezdem utálni a saját bűnömet szívemből. Aztán az igazi bűnbánatban ott van az a vágy, hogy megszabaduljak a bűnömtől, ez engem ösztökél könyörgésre, szabadításért való fohászkodásra, harcra, tettekre is. De az igazi bűnbánatban ott kell lennie az Is-

„KERESSÉTEK AZ URAT!”

ten parancsolataiban megmutatkozó igazság szeretetének is, hogy nemcsak elhagyok valamit, hanem ragaszkodom valamihez, mégpedig Isten ígéretéhez és Igéjéhez. A megtérés elfordulást jelent: valamitől elfordulok, és valamihez odafordulok. Az igazi bűnbánatban ott kell lennie ennek is. Annak, hogy szeressünk és vágyjunk úgy élni, ahogyan arra Isten minket tanít.

Végül Isten keresésével kapcsolatban a próféta még egy ígéretet is mond nekünk, amivel bátorít: *„Talán megoltalmaztattok az Úr haragjának napján”*. Testvérek, ez nem egy bizonytalan dolog, hanem nagyon is biztos. Mit jelent ez? Azt, hogy Isten oltalmazónk lesz a harag napján, megvéd minket az ítélettől. Ez akkoriban mit jelentett? Lehet, hogy Jeruzsálem ostromakor az emberek nem láttak mást maguk körül, mint halált, éhezőket, lerombolt épületeket, pusztulást – ez volt, amit a szem látott. Mégis Isten megígéri az Övéinek, hogy csodálatosan meg fogja menteni őket, *megoltalmaztattok az Úr haragjának napján*. Akik Istent keresik, azok ilyen megmentőként keresik Őt akkor is, amikor bűneikkel és az ítélettel szembesülnek. Tudom, hogy bűnös vagyok, tudom, hogy méltó vagyok az ítéletre, de Isten az én megmentőm, ezért Őhöz fordulok, és kérem az Ő oltalmát.

Látjuk tehát, hogy Isten, amikor bűneinkről és ítéletéről beszél, az Ő keresésére szólít fel minket, ami több mindent tartalmaz. Összefoglalva: jelenti az összegyűjtetés vágyát, a hívők közössége utáni vágyakozást, az Ige előtti alázatot, az alázatos ember hosszútűrését, az igazságra való törekvést, azaz Isten parancsolatai szerint való élest és szolgálatot, és a megmentésünk reményét, hogy Isten a mi oltalmazónk. Mindezek Jézus Krisztusban beteljesedtek, akik ezek szerint nézett szembe a golgotai kereszt ítéletével, aki így hordozta el a mi bűneinket, aki tudta, hogy nem marad a halálban, mert lehetetlen, hogy *„a Te Szented rothadást lásson”*, feltámasztja Őt az Atya, és hatalmasan így Isten Fiának bizonyítja Őt. Őbenne tartatunk meg mi is, bűneink leleplezése és az ítélet idején is, de ehhez Őt kell szüntelen keresnünk. Sok minden minket ettől a kereséstől próbál eltántorítani, akár az ítélet félelmetes volta, akár a sok bűn is, ami lelepleződik, Isten mégis az ellenkezőjére szólít fel: *„keressétek az Urat”*. Szentlelke indítson minket erre!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk Téged, mennyei Édesatyánk, azért, hogy Te az ítélet és a bűn leleplezése után is még keresel bennünket, hagysz időt az Úr napjáig a megtérésre. És köszönjük, hogy valójában ezért is beszélsz erről az ítéletről, mert nem akarod, hogy elveszünk, nem akarod a bűnös halálát, hanem azt, hogy *„megtérjen útjáról és éljen”*. Köszönjük Neked ezt az irgalmat, és köszönjük, hogy már megtaláltál bennünket. Ha még nem, akkor vegyük észre ezt a mentő szeretetet, amivel felénk fordulsz, és kérünk, segíts válaszolni arra. De hogyha már Tiéid vagyunk, Benned hiszünk, akkor kérünk, hogy Te legyél a mi reménységünk. Ne gátoljon meg bennünket semmilyen bűn felbukkanása, vagy az ítélet félelmetes volta abban, hogy Téged keressünk, sőt, inkább ösztönözzön minket erre. Hadd legyünk olyanok, mint a gyermekek, akik, ha valamitől megijed-

nek, valami nehézségbe, akadályba ütköznek, bátran szaladnak szüleikhez. Mi is kérünk, hadd lehessünk így, hadd meneküljünk Hozzád újból és újból.

Kérünk, hogy gyűjts össze bennünket, hogy ne csak névlegesen, hanem valódi életközösségben összegyűjtetve éljünk együtt Tebenned, aki vagy a Fej. És vezess bennünket a szolgálatban, adj kitartást abban a nehézségek, megpróbáltatások idején is. Amikor ugyanazok a fájdalmak sújtanak bennünket, mint a hitetleneket, segíts, hogy még inkább Hozzád forduljunk, és még inkább akarjunk Neked szolgálni.

Könyörgünk azért, hogy így, gyülekezeti szinten hadd formálódjunk együtt, és hadd épüljünk közösen, az legyen az elsődleges, hogy ne csak egyedül, magunk épüljünk, hanem együttesen is, testvéreinkkel. Kérünk, hogy így vezess bennünket, így áldd meg alkalmainkat, minden tettünket, amit hitből és Neked való engedelmségből teszünk.

Könyörgünk azért, hogy magyar egyházunk is így újulhasson meg, hirdettesd az evangéliumot, adj Hozzád térést, Benned való szilárdságot, meggyökeresítést.

Kérünk népünk vezetőiért, áldd meg őket Szentlelkeddel, hogy Igéd útmutatása alapján tudjanak döntéseket hozni, és vezetni népünket.

Könyörgünk szenvedő, beteg testvéreinkért, különösen azokért, akik a halálra készülnek. Kérünk, hogy hadd lehessen reménységük Tebenned, hogy a halálban is Te vagy az, aki magadhoz veszed a mi lelkünket, és utána pedig szemtől szembe lehet Veled találkozásunk. Hadd legyen ez erő a fájdalom idején is.

De könyörgünk fiataljainkért is, áldd meg őket. Annyi minden csábítja, vonja őket, kérünk, indítsd az ő szívüket a Te keresésedre. És kérünk nemcsak őértük, hanem idősekért, szülőkért, kicsikért, nagyokért egyaránt. Segíts, hogy egy testként tudjunk Téged követni, hogy a Te igéd, a világosság úgy fénylék a mi életünkben, hogy látva a mi jó cselekedeteinket, Téged dicsőítsenek szereteteink és a körülöttünk lévők.

Maradj velünk ígéreted szerint minden napon, amíg vissza nem jössz az ég felhőin át, vagy magad mellé veszel minket.

Áldott legyél a megtartatásért, kegyelemért, végtelen szerelmedért!

Ámen.

214. ének

1. Sok nyavalyánkban Atyánkhoz kiáltunk,
Mert segedelmet sehol sem találunk,
Csak ő minékünk Atyánk és gyámolunk, Minden oltalmunk.

2. Tégedet azért alázatos szívvel
Kérünk: oltalmazz, Atyánk, jobb kezeddel,
És táplálj minket a te szent Igéddel: Lelki étellel.

3. Itt evilágon míglen mi nyomorgunk,
Csak segedelmed alá folyamodtunk,
Mert igen kegyes Atyánk vagy minékünk: Minden életünk.

4. Pokol ajtaja bűnért reánk nyíla,
Hogy az Istennek haragja indúla,
Minden nyavalya ottan reánk szálla: Bűnnek jutalma.

5. Ha bűneinket számlálod, Úr Isten,
Senki közülünk nem mehet elődben,
Mert mi fetrengünk számtalan sok bűnben, Undok életben.

6. Azért könyörgünk: ne nézd bűneinket,
De tekints kegyes szemeiddel minket,
A te Fiadért szeress ingyen minket, Szabadíts minket!

7. Ne tégy mi vélünk a mi bűnünk szerint,
De tekints minket kegyesség szerint,
A Krisztus Jézus kedves volta szerint, Érdeme szerint.

8. Végy el mi rólunk ennyi sok ínséget,
Adj nekünk, kérünk, immár csendességet;
Ne fogyatkozzunk el sok ínségink közt: Adj nekünk erőt!

9. Sok háborgásink lecsendesedjenek,
Hogy hatalmasok tégedet féljenek,
És mindenkoron téged ismerjenek Örök Istennek.

10. Dicséret légyen az Atyának mennyben,
Ő szent Fiának örök dicsőségben,
És Szentléleknek velük egyetemben, Örökké, Ámen.